

ת"פ 22718/01/14 - מדינת ישראל, משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד נ א, ר ק

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 22718-01-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' א ואח'
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות-
שלוחת רמלה ע"י עוה"ד שלי היאט

המאשימה

נגד

1. נ א ע"י ב"כ עוה"ד דורון שטרן
2. ר ק ע"י ב"כ עוה"ד אלישע חנינוביץ

הנאשמים

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום ואשר לפיו לנאשם 1 יוחסה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), ובעוד שלנאשם 2 יוחסו העבירות הבאות: אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 9.3.2012 בשעה 15:15, או בסמוך לכך, בתחומי העיר רמלה, הגיע הנאשם 1 (להלן: **נ**) לבית גרושתו, ב ק (להלן: **ב**), על מנת לאסוף את שני ילדיהם המשותפים על פי הסדרי הראייה שהיו נהוגים ביניהם. נ לקח את בתו מהרכב שבו נהגה ב, ולאחר מכן רץ לכיוון רכבו. אמה של ב, הגב' מ ק (להלן: **מ**), יצאה מתוך ביתה וביקשה מנ למסור לה את הילדה על מנת להרגיעה. נ תקף את מ בכך שנתן לה סטירה לפנים. בעקבות התקיפה, נגרמה למ חבלה של ממש בדמות נפיחות באזור הלחי משמאל ורגישות מעל הקיר התחתון של ארובת העין. בעקבות המתואר לעיל הוזעקה למקום משטרה.
3. בתוך תחנת המשטרה ברמלה, בנוכחות שוטרים, איים נאשם 2 (להלן: **ר**), שהינו בנה של מ ואחיה של ב, על נ באומרו "על זה שהוא נתן כאפה הוא מת היום", וזאת תוך כדי סימון עם ידו לעברו של נ, שהיה

נוכח בתחנה, בתנועה של "חכה, חכה". בנוסף, המשך לאיים על נ באומרו "אם הוא לא נעצר אני מגיע אליו הביתה ומפרק אותו, לא אכפת לי שיפתחו לי תיק פלילי".

4. השוטר יוסי שניידר (להלן: **יוסי**), שמילא תפקידו כדין באותה עת ושמע את האיומים, הודיע לר כי הוא מעוכב וביקש ממנו לבוא עמו מעמדת היומנאי לתוך התחנה, על מנת להרחיקו מן. ר הכשיל את יוסי במילוי תפקידו בכך שלא בא עמו ונשאר לעמוד במקום. בתגובה, יוסי הודיע לר כי הוא עצור בגין האיומים וביקש ממנו להתלוות אליו, ור המשיך להכשילו במילוי תפקידו בכך שנשאר לעמוד במקום.

5. ענינו הרואות כי האירוע נשוא כתב האישום מחולק לשני איר משנה נפרדים. האירוע הראשון ענינו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש שמיוחסת לנ כלפי מ, וזאת מחוץ לביתה (להלן: **האירוע הראשון**). האירוע השני הינו אירוע נפרד שהתרחש בתחנת המשטרה ברמלה בהמשך היום, ושב ור איים שיפגע בנ בנוכחות שוטרים, ובנוסף הפריע ליוסי במילוי תפקידו (להלן: **האירוע השני**). לפיכך, אעמוד על כל אחד מהאירועים הללו בנפרד.

ב. האירוע הראשון - אירוע התקיפה של מ על ידי נ

6. לגבי האירוע הראשון, קיימות שתי קבוצות של עדויות, שכל אחת מהן מתארת השתלשלות דברים שונה מרעותה. קבוצת העדויות הראשונה היא של ב, מ ואחיינית של מ בשם ד ל (להלן: **ד**). קבוצת העדויות השנייה היא של נ ובת זוגו, לימים אשתו, בשם ה כ-א (להלן: **ה**).

7. להלן קבוצת העדויות הראשונה:

א. עדויות של ב:

ב העידה כי הליכי הגירושין עם נ היו עכורים ורוויים במתחים ובתלונות הדדיות למשטרה. במועד האירוע הראשון, הייתה בתוך רכבה יחד עם ד שישבה ליד מושב הנהג, ובמושב האחורי של הרכב ישבו שני ילדיה המשותפים של ב עם נ, ילדה שבאותה עת הייתה בת 4 שנים (להלן: **"הילדה"**) וילד שבאותה עת היה בן שנה וחצי (להלן: **"הילד"**). נ היה אמור לקחת את הילדים באותו היום ממנה כחלק מהסדרי הראייה שהיו ביניהם. לטענתה, היא הגיעה לבית של מ ובעת שניסתה לעשות פרסה במהלך נסיעה איטית, הגיע נ לדלת האחורית של הרכב, פתח את הדלת ומשך מתוכו את הילדה, דבר שהבהיל את הילדה, וזו החלה לצרוח. מיד לאחר מכן, החל לרוץ לעבר הרכב שבו הגיע ושב וישבה ה. לטענת ב, היא צעקה שתגיע מ למקום, ומ אכן יצאה מתוך ביתה וניגשה לנ על מנת להרגיע את הילדה, וזה סטר למ בחוזקה על פניה. בהמשך, נ התעשת והתנצל בפני מ, שחרר את הילדה, קרע את חולצתו ועזב את המקום יחד עם ה (ראו פרוטוקול מיום 24.4.2015, עמ' 13 שורות 14-29, עמ' 14 שורות 1-19, עמ' 15 שורות 9-13, עמ' 17 שורות 1-7, 19-27, עמ' 18 שורות 5-25, עמ' 20 שורה 1 - עמ' 21 שורה 24).

ב. עדוּתה של מ:

מ העידה שבמועד האירוע הראשון היא הייתה בתוך ביתה ושמעה צעקות מבחוץ, לרבות המילים "אמא, אמא". לטענתה, ראתה את נ אוֹחַז בילדה ורץ לכיוון הרכב שלו, שחנה ליד שער ביתה, כאשר ה ממתנינה לו בתוך רכבו. לטענתה, היא ניגשה לנ בניסיון להרגיע את הילדה שצעקה, נ סירב למסור לידיה את הילדה, דחף את ד שעמדה לידו, ונתן למ סטירה חזקה לפנים. לאחר מכן, נ התעשת וביקש סליחה, שחרר את הילדה, קרע את חולצתו, עלה לרכבו, והוא זה עזבו את המקום. מ פנתה לקבלת טיפול רפואי בבית חולים "אסף הרופא" עקב נפיחות בפנים בשל הסטירה שקיבלה מנ (ראו מסמך רפואי, ת/3) (ראו פרוטוקול מיום 15.4.2015, עמ' 29 שורה 31 - עמ' 30 שורה 10, עמ' 31 שורות 9-14, עמ' 32 שורות 22-32, עמ' 33 שורות 19-31, עמ' 34 שורות 29-31, עמ' 35 שורות 6-29).

ג. עדוּתה של ד:

ד העידה שהייתה באירוע הראשון ברכבה של ב וישבה ליד מושב הנהג, ושני הילדים ישבו במושב האחורי. בעת שהגיעו ליד ביתה של מ, ובטרם שהספיקו לצאת מהרכב, ראתה את נ מתקרב לרכבה של ב ומושך את הילדה מחוץ לרכב, וזו נבהלה והחלה לצרוח. לאחר מכן, החל ויכוח בינו לבין ב שישבה במושב הנהג. ד הוציאה את הילד מתוך הרכב וב ניסתה לקחת את הילדה מידיו של נ. בהמשך, מ יצאה מתוך הבית, ובמהלך ויכוח שהתנהל בינו לבין מ, הוא נתן לה מכה בלחי. בהמשך הבהירה שהיא מדובר באגרופ, וזאת בדומה לדברים שמסרה בהודעתה במשטרה (נ/1). ד הבהירה שלא ראתה את נ קורע את חולצתו, כפי שגם לא ראתה את מ קורעת לו את החולצה (ראו פרוטוקול מיום 15.4.2015, עמ' 42 שורה 19 - עמ' 43 שורה 5, עמ' 44 שורות 12-32, עמ' 45 שורות 1-19, עמ' 46 שורות 1-24).

8. להלן קבוצת העדויות השנייה:

א. עדוּתו של נ:

נ העיד שהיחסים בינו לבין ב בכל הנוגע להסדרי הראייה היו תמיד מלווים במתחים, ויכוחים ועימותים למיניהם, כאשר ב מנסה להכשיל את המפגש שלו עם ילדיו. לטענתו, באירוע הראשון הגיע לבית של מ עם ה ברכבו, במטרה לאסוף את שני ילדיו כחלק מהסדרי הראייה שלו לגביהם. בשלב מסוים, הגיעה למקום ב כאשר היא נוהגת ברכבה, והוא ניגש לדלת האחורית והוציא את הילדה מהרכב. ב אמרה לו שהוא לא יכול לקבל את הילדה מאחר ולטענתה אינו משלם מזונות ואף הגיע באיחור, והחלה לצעוק ולקלל. באותה עת, ה המשיכה להמתין ברכבו, והוא במקביל החזיק בטלפון הנייד שהיה ברשותו והחל להקליט את ב ולצלם את האירוע באמצעות הטלפון הנייד. בהמשך, יצאה מ מהבית והתנפלה עליו במטרה לתקוף אותו ולמשוך ממנו את הילדה בכוח, וזאת בעת שהיא מקללת אותו ואת ה. לטענתו, מ נבהלה בעת שראתה אותו מקליט אותה באמצעות הטלפון, ולכן התרחקה ממנו, והוא במקביל שחרר את אחיזתו בילדה, עלה לרכבו ועזב את המקום יחד עם ה. בנוסף, לטענתו, בעת שהוא זה היו כבר בתוך הרכב במטרה לעזוב את המקום, מ הלמה בידיה על רכבו, הכל תוך השמעת קללות שונות כלפיו וכלפי ה (ראו פרוטוקול מיום 27.10.2015, עמ' 59 שורה 25 - עמ' 61 שורה 12).

ב. עדותה של ה:

ה העידה שבאירוע הראשון הגיעה יחד עם נ ברכבו אל מחוץ לבית של מ, במטרה שנ יאסוף את שני ילדיו מב. כשהגיעו שניהם למקום, נ נהג ברכבו והיא יושבה ליד מושב הנהג. בהמשך, נ ירד מהרכב והיא עברה למושב הנהג. לטענת ה, היא הסתובבה עם הרכב על מנת להכין את הנסיעה לקראת עזיבת המקום, ולפתע ראתה את מ רצה לעבר נ, כאשר הוא מחזיק את הילדה. נ באותה עת החזיק את הטלפון הנייד שלו והחל לצלם את כל האירוע, ואף צעק לעבר ה שתתקשר למשטרה, והיא אכן עשתה כן. לטענת ה, ב ומ התנפלו על נ, ומ תקפה את נ וקרעה את חולצתו, וצעקה לעברה "שרמוטה, לקחת גבר נשוי". לטענת ה, בהמשך, במועד מאוחר יותר, צפתה בסרטון שבו תועדה מ תוקפת את נ עם כל מכלול הקללות שלה ושל ב כלפיו. (ראו פרוטוקול מיום 29.3.2016, עמ' 96 שורות 9-20, עמ' 99 שורות 18-26, עמ' 105 שורה 1 - עמ' 107 שורה 20).

9. הנני מעדיף את קבוצת העדויות הראשונה (עדות של ב, מ וד) על פני קבוצת העדויות השנייה (עדות של נ וה) לגבי אופן השתלשלות האירוע הראשון. להלן נימוקיי:

א. התאמה בין עדויותיהן של ב, מ וד: קיימת התאמה בין התיאור של מ, ב וד לגבי אופן השתלשלות האירוע הראשון. התאמה זו יש בה בכדי לתת משקל גבוה לעדות של כל אחת מהן בנפרד. יתר על כן, גם כאשר אני לוקח בחשבון את הסתירה שבין עדותן של מ וב שהיה מדובר "בסטירה", למול עדותה של ד שהיה מדובר במכת "אגרוף", הרי שמדובר בפרט לא מהותי שאין בו בכדי לאיין את העדות של מי מהן. בסופו של יום, שלושתן העידו שנ היכה בידו על פניה של מ, כאשר הנסיבות הכלליות שאופפות את אירוע המכה, תוארו בצורה דומה על ידי שלושתן.

ב. אי הבאת הסרטון על ידי נ וה: נ וה העידו שהיה בידו של נ סרטון שמתעד את האירוע נשוא האישום הראשון. סרטון זה היה שמור בטלפון הנייד של נ. בנוסף, נ גם מסר במהלך חקירתו בתחנת רמלה באותו היום על ידי השוטרת יהומרט ימית מנגיסטו (להלן: **ימית**) כי צילם את כל האירוע (ת/4, שורה 4, שורות 18-20). בסופו של יום, הסרטון לא הובא כראייה במשפט על ידי נ. כמו כן, משנתבקש נ על ידי החוקרת מתחנת רמלה בשם ענת ממו (להלן: **ענת**) להביא לה את הסרטון, וזאת ביום 29.11.2012, הודיע לה כי אכן צילם את האירוע בנייד שלו אך "לדבריו באותה תקופה הנייד שלו נפל למים, כל הזיכרונות נמחקו ולא ניתן לשחזר" (ת/6). נ גם חזר על דבריו אלה בעדותו בבית המשפט ואף טען שניסה להציג בפני ימית את הסרטון אך היא התייחסה אליו בביטול וסירבה לעיין בסרטון או לרשום אותו כראייה בתיק (ראו פרוטוקול מיום 27.10.2015, עמ' 60 שורה 6, שורות 32-30, עמ' 62 שורות 4-6). יש לציין שימית נחקרה על כך בבית המשפט ולא הייתה לה תשובה לגבי טענתו של נ שלא צפתה בסרטון ולא תיעדה אותו כראייה בתיק (ראו פרוטוקול מיום 27.10.2015, עמ' 53, שורות 3-6).

מן הראוי להבהיר שבסופו של יום, הסרטון שתיעד את האירוע היה בגדר ראיה שמצויה

בשליטתו הבלעדית של נ, וזאת בתוך הטלפון הנייד שלו. נ לא טען שהטלפון נלקח ממנו על ידי המשטרה ושראיה זו הושמדה או אבדה בדרך כלשהו על ידי רשויות החקירה. נהפוך הוא, הצינה שבמועד מאוחר יותר צפתה בסרטון. ללמדך, שהסרטון המשיך להיות ברשותו של נ גם לאחר חקירתו במשטרה. יתר על כן, נ לא הסביר מתי אבד לו הטלפון, היינו כמה זמן לאחר האירוע. יוצא מכך, שלא ניתן לדעת מה היה באותו סרטון, וזאת באשמתו הבלעדית של נ, שלא הביאו למשטרה כראיה. לא ניתן לדעת גם אם הטלפון הנייד אכן נפל במים כפי טענתו, או שמא היו בו דברים שלא נוחים לו.

הלכה פסוקה היא שכאשר צד להליך נמנע מהבאת ראיה לצורך ביסוס טענה מהותית שיש בפיו, בית המשפט יכול לצאת מתוך ההנחה כי אילו הובאה הראיה, הייתה הראיה תומכת בגרסת הצד שכנגד. כלל ראיתי זה מקובל גם בהליך אזרחי וגם בהליך פלילי (ע"פ 712-94 **גאברי נ' מדינת ישראל** פ"ד מ"ט(2) 332, 337 (1995), בדברי כב' השופט קדמי; ע"פ 3947-12 **סאלח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (21.1.2013), פסקה 37 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר). במילים אחרות, העובדה שנ לא הביא את הסרטון לתמיכה בגרסתו, יוצרת חזקה שבעובדה שאילו הובא הסרטון הוא היה דווקא תומך בגרסת המאשימה, שמתבססת על עדותן של מ, ב וד.

ג. מסמך רפואי שתומך בגרסתה של מ: כחלק מהראיות שהוצגו על ידי המאשימה, היה מסמך רפואי מבית חולים "אסף הרופא", ממועד האירוע הראשון (ת/3). על פי המסמכים הרפואיים שהוצגו בפניי, מ התקבלה בשעה 16:30, כאשר האירוע נשוא כתב האישום, על פי עדותם של כל המעורבים באירוע הראשון (ב, מ, ד, וכן נ וה), התרחש בין השעה 15:00 והשעה 15:15. במילים אחרות, מדובר במסמך רפואי שהינו בסמך לאירוע ויש בו בכדי לחזק את טענתה של מ לגבי הנפילות שהייתה לה בפנים עקב המכה שקיבלה. בדו"ח הרפואי נאמר שקיימת נפילות באזור לחי שמאל.

בהמשך, מ הגיעה לתחנת המשטרה ברמלה, ולטענת נ הכתה את עצמה בתוך התחנה, בתגובה לכך שהשוטרים שהיו במקום השתמשו בשוקר חשמלי (אקדח טייזר) (להלן: "**השוקר**") כלפיה, ובדרך זו גרמה לעצמה לנפילות (ראו עדותו של נ בפרוטוקול מיום 27.10.2015, עמ' 61 שורות 22-32). כמו כן, גם ה טענה שהשוטרים השתמשו בשוקר כלפיה (ראו עדותה בפרוטוקול מיום 29.3.2016, עמ' 97 שורות 1-7). יש לציין שגם ב טענה שהשוטרים עשו שימוש בשוקר כלפיה (ראו פרוטוקול מיום 14.4.2015, עמ' 24 שורות 14-30, עמ' 26 שורות 1-5). דא עקא, ר, נשוא השימוש בשוקר, ציין שלא השתמשו נגדו בשוקר בתחנת המשטרה (ראו פרוטוקול מיום 29.3.2016 שורות 7-19), ודי בכך על מנת שלא תתקבל הטענה של נ, ה וב בדבר השימוש בשוקר. יתר על כן, השוטרים שנכחו במקום גם הם שללו שימוש בשוקר (ראו למשל עדותו של השוטר רהב גרשוני בפרוטוקול מיום 14.4.2015, עמ' 10 שורות 14-23).

יתר על כן, לאור השעה שמופיעה על גבי הדו"ח הרפואי, 16:30, ברור שמ הגיעה לתחנת

המשטרה לאחר שסיימה להיות בבית החולים, ולא לפני כן. יוצא מכך שגם אם הייתה מתקבלת הטענה של נ שם הכתה את עצמה בתוך התחנה עקב שימוש בשוקר נגד ר (טענה שכבר נדחתה), אין בכך בכדי להפחית במאומה ממשקלו של המסמך הרפואי והאמור בו בדבר קיומה של נפיחות על לחי שמאל של מ מיד לאחר האירוע הראשון.

לסיכום, הנני קובע שהמסמך הרפואי שהוצג בפניי יש בו בכדי לחזק את עדותה של מ, הן לגבי התקיפה והן לגבי הנפיחות שהייתה על לחיה, ומדובר בראיה מרכזית שמחזקת את מסקנתי שיש להעדיף את עדותן של מ, ב וד לגבי השתלשלות האירוע הראשון, על פני עדותם של נ וה.

ד. הפחתה ממשקל עדותה של ה: לדעתי יש להפחית ממשקל עדותה של ה, שהובאה להעיד מטעם נ כעדת הגנה לתמיכה בעדותו, וזאת משתי סיבות:

1. ה טענה כי נ נשרט על ידי מ בעת שתקפה אותו, כך שהחזה שלו "היה מלא בשריטות", כלשונה (ראו עדותה של ה בפרוטוקול מיום 29.3.2016, עמ' 102 שורה 20 - עמ' 103 שורה 10). לעומת זאת, נ לא טען בשום שלב שהוא נשרט בפועל על ידי מ, ורק טען באופן כללי שהיא ניסתה לשרוט אותו והוא התגונן ממנה (ר' עדותו מיום 27.10.2015, עמ' 63 שורות 14-21).

2. המאשימה הגישה מזכר שנערך על ידי ענת מיום 29.11.2012 (ת/6), ואשר לפיו שוחחה עם נ טלפונית וביקשה ממנו שידאג להתייצבותה של ה בתחנת המשטרה על מנת שתמסור עדות לגבי האירוע הראשון, וזה מסר לה שאינו מעוניין לערב אותה ופתח דף חדש בחיים. יש לציין שמזכר זה הוגש בהסכמה מבלי שיהיה צורך בזימונה של ענת. בנסיבות אלה, מדובר בראיה לכל דבר ועניין (ראו הסכמת באי כוח הנאשמים להגשת המזכרים שנערכו על ידי ענת בפרוטוקול מיום 27.10.2015, עמ' 56 שורות 13-5). על כן, משבחר נ להביאה בכל זאת כעדה מטעמו במשפט, יש להפחית ממשקל עדותה לאור האיחור במסירת גרסתה, וזאת רק בבית המשפט ביום 29.3.2016, כאשר האירוע נשוא כתב האישום הינו מיום 9.3.2012.

10. אשר על כן, הנני מרשיע את נ (נאשם 1) בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ג. האירוע השני: העבירות של איומים והפרעה לשוטר על ידי ר

11. את האירוע השני אחלק לשני פרקי משנה נפרדים: ראשית, אדון בהתקיימות עבירת האיומים, ולאחר

מכן אדון בהתקיימות העבירה של הפרעה לשוטר.

1.ג. עבירת האיומים

12. מעדותו של השוטר רהב גרשוני (להלן: **רהב**) עלו הדברים הבאים:

א. רהב הגיע למקום קרות האירוע הראשון, בסמוך לביתה של מ, לאחר שהאירוע כבר הסתיים, ולכן ברור שאין בעדותו בכדי לתרום לאירוע הראשון. בהמשך, עזב את המקום והגיע לתחנת המשטרה ברמלה (ראו פרוטוקול מיום 14.4.2015 עמ' 7, שורות 11-14).

ב. בהיותו בתחנה, ראה את נ יושב בחדר "המש"ל" שבתחנה ובעוד שר וב היו בחדר היומן שנמצא בסמוך לחדר "המש"ל" ומפריד ביניהם חלון גדול, כך שר וב יכולים לראות אחד את השני. רהב ראה את ר מסמן לנ בתנועה עם היד של "חכה, חכה", ובהמשך אמר לב "על זה שהוא נתן כאפה הוא מת היום". כמו כן, ב ניסתה להרגיע את ר אך הוא המשיך בשלו ואמר "אם הוא [נ] לא נעצר היום אני אגיע אליו הביתה ואפרק אותו. לא אכפת לי שיפתחו לי תיק פלילי". לטענת רהב, ר היה נסער ועצבני ודיבר בצעקות (ראו פרוטוקול מיום 14.4.2015, עמ' 7 שורות 16-32, עמ' 8 שורות 1-16, עמ' 11 שורות 1-10).

13. יש לציין שדברים דומים נרשמו בדו"ח פעולה של השוטר יוסי שנכח במקום (ת/1). יחד עם זאת, יוסי ציין בבית המשפט שאינו זוכר את האירוע, ולכן דו"ח הפעולה שלו הוגש על פי "**כלל הקפאת הזכירה**" (ראו עדותו של יוסי בבית המשפט בפרוטוקול מיום 14.4.2015, עמ' 4 שורה 27 - עמ' 5 שורה 16). הלכה פסוקה היא שהכלל הוא שהראיה המרכזית היא העדות שנמסרת בבית המשפט וניתן להגיש דו"ח פעולה שהוכן על ידי עד, מקום שהעד זוכר את עצם עריכת המסמך אך אינו זוכר את מהות הדברים שנרשמו בגוף המסמך. במילים אחרות, בעת שמדובר בסיטואציה של "כלל הקפאת הזכירה" ניתן להגיש את דו"ח הפעולה באמצעות העד שערך אותו, כך שמדובר בדו"ח פעולה שהינו קביל כראיה, ועל בית המשפט להכריע בשאלת המשקל (ע"פ 896/81 **שניר נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל"ח(4), 169, 211-218; בג"צ 3209-06 **שורפי נ' בית המשפט המחוזי בתל אביב** (פורסם בנבו) (17.4.2006)). אמנם יש להפחית ממשקל עדותו של יוסי בבית המשפט, מאחר ולא זכר את האירוע כלל, דבר שהשפיע לשלילה על זכותו של ר לחקירה נגדית. יחד עם זאת, קיימת התאמה בין הדברים שמופיעים בדו"ח הפעולה של יוסי לבין העדות הישירה של רהב בבית המשפט, שאכן זכר את האירוע השני. ללמדך, שעדותו של רהב היא העדות המרכזית שמכוחה ניתן לבסס ממצא מרשיע כנגד ר בביצוע עבירת איומים, בעוד שדו"ח הפעולה של יוסי הוא בגדר ראיה משנית, שמהווה "חיזוק" לעדותו של רהב בבית המשפט.

14. בעדותו של ר בבית המשפט הוא שלל שהשמיע דברי איום, בנוכחות השוטרים, יוסי ורהב, כלפי נ (ראו עדותו בבית המשפט בפרוטוקול מיום 29.3.2016, עמ' 83 שורה 11 - עמ' 84 שורה 9).

15. לדעתי, יש להעדיף את עדותו של רהב (שנתמכת בדו"ח הפעולה של יוסי) על פני עדותו של ר לעניין השאלה האם השמיע דברי איום כלפי נ בנוכחות השוטרים בתוך תחנת המשטרה. להלן נימוקיי:

א. ראשית הודאה: בעדותו של ר במשטרה ישנה אף יותר מראשית הודאה של ר, שאכן השמיע דברי איום כלפי נ. כך למשל בהודעתו אמר "מתוך עצבים אני אמרתי לו אני ייתן לו סטירה" (ת/5, שורה 7). בנוסף, גם אמר "נכנסתי לתחנה, השוטר אמר לי הוא נתן כאפה לאמא שלי, אני ייתן לו כאפה" (ת/5, שורה 19). בנוסף, אמר "אמרתי שהוא ישלם ויקבל את אותה סטירה ממני, זה האיום היחיד שאמרתי מתוך עצבים".

ב. סתירה בין האמרה במשטרה לבין העדות בבית המשפט: כאמור, בחקירתו במשטרה ר אישר שהשמיע דברי איום כלפי נ (גם אם בניסוח שונה מהניסוח שהשתמש בו רהב). לעומת זאת, בבית המשפט הכחיש באופן מלא את אמירת הדברים. די בכך על מנת להפחית ממשקל עדותו של ר בבית המשפט לעניין עבירת האיומים.

16. ב- רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 95 (להלן: **פסק דין לם**) נדון מקרה שבו המערער אמר לעובדת סוציאלית שעימה נפגש שירצח את אשתו. כאן נתעוררה השאלה האם עת שמושא האיום (אשתו של המערער) לא ידע על האיום, האם עצם אמירת הדברים מהווה עבירת איומים. בית המשפט קבע שאמירת הדברים בפני העובדת הסוציאלית הינה בגדר ביצוע של העבירה "המושלמת" של איומים כנגד העובדת הסוציאלית, וזאת להבדיל מאשתו של המערער שלא ידעה עליהם והדברים לא "נקלטו" על ידה ולכן כלפי האישה מדובר בעבירה של "נסיון לאיים". בית המשפט קבע כי, לצורך היסוד העובדתי של עבירת האיומים, גם אם המאיים לא התכוון להפחיד או להקניט את קולט האיום (היינו את העובדת הסוציאלית), אלא אדם אחר (אשתו של הנאשם), הרי די בכך שהמאיים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איומים מושלמת (**שם**, עמ' 120). בעמוד 114 לפסק דין **לם**, נאמרו הדברים הבאים על ידי כבוד השופטת ביניש, כתוארה דאז:

"בדרך כלל, כאשר האמירה נמסרת לאדם אשר בשל מעמדו או תפקידו כלפי המאיים יהיה בה כדי לערער את שלווה נפשו, והיא אכן נאמרה כדי להפחידו, הרי שהיעדר הזיקה בין קולט האמירה לבין מושאה אינו משמעותי. למשל, כאשר האמירה המאיימת נמסרת לעובד סוציאלי, פסיכולוג או שוטר, הרי שלהתנהגותו של המאיים יכולה להיות השפעה על נושאי תפקידים אלה בשל מעמדם המקצועי ואחריותם המקצועית. לפיכך אמירה שנמסרת להם - גם כאשר מושא האמירה אינו מוכר להם - עשויה לעלות כדי איום כלפיהם אם היא נאמרה כדי להשפיע על שלווה נפשם ולהפחידם."

17. הדברים שנאמרו על ידי ר בפני רהב ויוסי, שניהם שוטרים שמילאו תפקידים כדון, מקיימים את היסוד העובדתי של עבירת האיומים. עבירת האיומים היתה למעשה מופנית כלפי רהב ויוסי, ואין כל רלוונטיות

לשאלה אם האיום נקלט על ידי נ, שישב בחדר סמוך עם אפשרות לראות את ר מבעד לחלון, או לא. מעבר לנדרש יצוין כי נ העיד שאכן שמע את דברי האיום ואף ראה את תנועות האיום שר עשה לעברו (ראה פרוטוקול מיום 27.10.2015, עמ' 75 שורות 4-25).

18. בנסיבות אלה, הנני מרשיע את ר בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג2. העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו

19. רהב העיד כי לאור דברי האיום שהשמיע ר כלפי נ, יוסי ביקש מר לבוא עמו ולצאת מחוץ לחדר ה"מש"ל", אך ר סירב. לפי עדותו של רהב, יוסי הודיע לר על זה שהוא עצור וניסה לתפוס בידו ורהב הגיע על מנת לסייע ליוסי להוציא את ר מתוך חדר ה"מש"ל". לטענת רהב, מ עמדה כחוצץ בינם לבין ר, ובנוסף ר המשיך בסירובו להתלוות אליהם. לפיכך, יוסי אזק את ידיו של ר, ושניהם משכו את מ מעליו על מנת שיוכלו לקחתו. לטענת רהב, התנהגותו הכוללת של ר, כמי שהיה נסער ועצבני, איים ואף סירב להתלוות לשוטרים לצורך הוצאתו מחדר ה"מש"ל", לא הותירה להם ברירה מאשר לעצור אותו (ראו פרוטוקול מיום 14.4.2015, עמ' 7 שורה 20 - עמ' 10 שורה 6).

20. כאמור, הראיה המרכזית לעניין העבירה של הפרעה לשוטר שבוצעה על ידי ר היא עדותו של רהב ואשר נתמכת בראיה משנית בדמות דו"ח הפעולה של יוסי (ת/1), וזאת לאור העובדה שדו"ח הפעולה של יוסי הוגש לפי כלל הקפאת הזכירה. יובהר שעדותו של רהב (שמקבלת חיזוק בדו"ח הפעולה של יוסי) היא מהימנה בעיני.

21. יתר על כן, ר העיד בפרוטוקול מיום 29.3.2016, עמ' 79 שורות 11-22, כדלקמן:

"ישבנו שם כ-40 דקות, אני אמא שלי והשוטרים בתוך החדרון, אז הגיע שוטר, קרא לב ולאמא שלי על המדרגות בכניסה לתחנה, אמר להם מה שיקרה עכשיו זה שנ משוחרר ואתם תיכנסו. אמרתי לו איך זה יכול להיות שהוא משוחרר כשהוא מרים יד? אז הגיעו שני שוטרים, אמרו **אל תתערב, תצא מהתחנה**. אמרתי למה אני צריך לצאת מהתחנה, אמרו **לי תצא מהתחנה או שנעצור אותך**. אמרתי **אתם יכולים לעצור אותי אבל לא עשיתי כלום, רציתי להבין איך אדם שהרים יד משוחרר**. השוטר אמר **אם אתה לא יוצא עכשיו אני עוצר אותך**. אמרתי לו שאין בעיה, אני רוצה לדעת שהעניין יטופל כמו שצריך, הוא הוציא את האזיקים, אמא שלי קצת חצצה בינינו, נתתי לו את הידיים, אמרתי לו שאני יודע את הנוהל, הייתי שוטר".

(ההדגשה שלי - ה.א.ש.)

22. סעיף 275 לחוק העונשין מגדיר את העבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו כדלקמן:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר שהוא ממלא את תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים".

23. לעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו יש יסוד עובדתי ויסוד נפשי. נעמוד להלן על כל אחד מהיסודות הללו בנפרד.

24. היסוד העובדתי לעבירה של הפרעה לשוטר כולל בתוכו את הרכיבים הבאים:

א. עשיית מעשה;

ב. שוטר שהוא ממלא תפקידו כחוק.

ראו: יעקב קדמי **על הדין בפלילים** (חלק שלישי) תשס"ו - 2006, עמ' 1657-1658 (להלן: **קדמי**).

25. היסוד הנפשי עניינו "כוונה להפריע לשוטר". העבירה של הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק העונשין היא עבירה פלילית הדורשת "כוונה". היסוד הנפשי בא על סיפוקו בשניים אלה: ראשית, ב-"מודעות" כלפי "טיב המעשה" והתקיימות ה-"נסיבות"; שנית, בעשיית המעשה מתוך "מטרה" או "שאיפה" להפריע דווקא לשוטר, דווקא במילוי תפקידו. דרישת "הכוונה" מדברת בחזות מראש של ההכשלה או הפרעה, קרי תוך מודעות לאפשרות ההפרעה (**קדמי**, עמ' 1658).

26. במקרה שבפני, רהב ויוסי היו שוטרים שמילאו תפקידם כדין. כמו כן, בין לפי עדותו של רהב (שנתמכת בדו"ח פעולה של יוסי) ובין לפי דבריו של ר בעצמו, עולה שר ניסה לקרוא תיגר כנגד אופן הפעלת שיקול הדעת של רהב ויוסי מה יעשה עם נ, האם ישוחרר או יעצר. בהמשך, הדבר הוביל לכך שרהב ויוסי ביקשו מר לצאת מהתחנה והוא המשיך בשלו, היינו לא יצא מהתחנה והמשיך להתווכח עימם לגבי אופן הפעלת שיקול דעתם המקצועי בעניינו של נ. גם לאחר שנמסר לו שהוא עלול להיעצר ענה שהם יכולים להורות על מעצרו והמשיך לעמוד במקומו, כאשר מ מנסה לחצוץ בינו לבין השוטרים. בעיני, התנהגותו הכוללת של ר מלמדת על קיומה של כוונה להפריע לרהב ויוסי במילוי תפקידם כדין.

27. לפיכך, הנני קובע שבעניינו של ר מתקיימים הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי של העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

28. ר טען שבעת חקירתו במשטרה, הוא נחקר רק בגין ביצוע עבירה של איומים ולא נחקר לעניין העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

29. בפסיקה נקבע שאזהרה כדין צריכה לכלול את שלושת המרכיבים שמופיעים בסעיף 28(א) לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996 וכן תיאור העבירות שבזיקה אליהן נחקר החשוד (ע"פ 10049/08 **אבו עצא נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.8.12) פסקאות 115 ו-123 לדעתו של כב' השופט דנציגר) (להלן: **פסק דין אבו עצא**). שלושת הרכיבים הם כדלקמן: ראשית, אזהרה לחשוד כי אינו חייב לומר דבר העלול להפלילו; שנית, כי כל דבר שיאמר עשוי לשמש ראיה כנגדו; שלישית, הימנעותו מלהשיב לשאלות עשויה לחזק את הראיות נגדו.

30. במקרה שבפני, ר נחקר רק בגין עבירת האיומים ולא בגין העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. מעיון בהודעתו עולה ששלושת הרכיבים שצוינו לעיל מופיעים בהודעה שנגבתה ממנו. השאלה המרכזית שיש לדון בה היא מה המשמעות המשפטית של העדר הודעה לר בתחנת המשטרה שהינו חשוד גם בביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הדעה המקובלת בפסיקה היא שפגם שנפל בנוסח האזהרה יש בו בכדי להשליך על שאלת קבילותה של ההודעה במשטרה ואין בו בהכרח בכדי להוביל לביטול כתב האישום (ראו דברי כב' השופט דנציגר בפסקה 123 לפסק דין **אבו עצא**).

31. במקרה שבפני, את ההודעה של ר יש לחלק לשני חלקים:

א. ראשית, לענין עבירת האיומים: ר נחקר על עבירת האיומים כלפי נ, וכאמור, בעניין זה לא נפל כל פגם בהודעה שנגבתה ממנו והאזהרה היתה כדין. לפיכך, הדברים שמסר לעניין עבירת האיומים הם ראיה קבילה לכל דבר ועניין ואף עשיתי בהם שימוש, כפי שהוסבר לעיל, לצורך הרשעתו בעבירת האיומים.

ב. שנית, לענין העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו: אכן יש פגם בהודעה מאחר ולא נמסר לר שהוא חשוד בגין ביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. יחד עם זאת, אין משמעות הדבר שיש לזכותו מעבירה זו. לאור הפגם האמור, אינני מסתמך, לצורך קביעת ממצא מרשיע כנגדו בגין העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, על הדברים שמסר בהודעתו במשטרה. כפי שהסברתי לעיל, הבסיס הראיתי להרשעתו של ר בביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו הוא עדותו של רהב שנתמכת בדו"ח הפעולה של יוסי וכן עדותו של ר עצמו בבית המשפט, וזאת במנותק מהדברים שמסר בהודעתו במשטרה.

32. במילים אחרות, יש לעשות "פליגין דיבורא" להודעתו של ר, כך שהחלק שמתייחס לעבירת האיומים כלפי נ, הוא קביל. לעומת זאת, החלק שמתייחס לעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו כלפי רהב ויוסי, אינו קביל. רוצה לומר, שיש להעביר "עפרון כחול" על הדברים שמסר ר בהודעתו לעניין העבירה

של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו בלבד. מבחינה מעשית, הדבר לא מעלה ולא מוריד לעניין הרשעתו הן בעבירת האיומים והן בעבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

ד. סוף דבר

33. אשר על כן, הנני מרשיע את הנאשמים בביצוען של העבירות הבאות:

א. נאשם 1, נ א, בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ב. נאשם 2, ר ק, בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ד נ תשע"ו, 02 מאי 2016, במעמד הצדדים.